

[Jørgen Winther]

Den danske HIV-politik bygger på frivillighed, anonymitet og også på beskyttelse af den smittede. Denne politik er fastlagt af Folketinget, men i allerhøjeste grad inspireret af Sundhedsstyrelsen, og da det i Sundhedsstyrelsen overvejende er læger, der er med til at bestemme, hvilken HIV-politik Sundhedsstyrelsen vil stå for, føler jeg trang til at sige, at det egentlig er en god idé, at Fremskridtpartiet nu fremsætter dette forslag, og jeg fornemmer, at Fremskridtpartiet kunne ønske sig, at Sundhedsstyrelsen fik en form for modpol eller medspil, så man kan få en saglig debat med udveksling af gode ideer.

Så på den ene side synes jeg, at forslaget er for bureaukratisk, men på den anden side er der da gode ideer om, at man skal gøre alt muligt for at bekæmpe denne sygdom.

Så er der nogle, der siger, at det koster mange penge, og det kan godt ske, at det vil koste nogle penge, men hver eneste AIDS-patient koster omkring 1 mio. kr. i sygehusbehandling, og denne ene million kroner er faktisk mange penge, når man skal sammenligne med, hvad det koster at nedsætte et sådant råd.

Venstre kan ikke støtte forslaget, som det foreligger her, men vil godt gå sådan nogenlunde positivt ind i en drøftelse, for vi synes, det vil være godt, hvis Sundhedsstyrelsen under en eller anden form kan få en medspiller.

Så vil jeg lige nævne, at jeg var glad for at høre sundhedsministeren her fra talerstolen erkende, at det smitteopsporende arbejde i Danmark egentlig ikke er godt nok. Så er det sandelig også på tide, at sundhedsministeren vågner lidt op og siger, at der skal tales med Amtsrådsforeningens formand. Det behøver man ikke at vente mange måneder med; man kan godt starte allerede en gang i næste uge, for min opfattelse er også, at smitteopsporingen i Danmark lader meget tilbage at ønske i forhold til mange andre lande.

Til sidst en bemærkning på det mere psykologiske plan. Hr. Jan Køpke Christensen startede med at sige, at han var dybt chokeret over det, som sundhedsministeren sagde her fra talerstolen. Jeg må sige, at jeg har hørt det, sundhedsministeren sagde, utrolig mange gange, og jeg kan altså ikke blive chokeret over at høre noget, jeg har hørt rigtig mange gange før. Jeg tror ikke, at hr. Jan Køpke Christensen var så chokeret – han så heller ikke så chokeret ud på talerstolen.

(Kort bemærkning).

Dorte Bennedsen (S):

Hr. Jørgen Winther ligesom antydede – jeg ved ikke, om man kan sige mellem linierne, når det er det talte sprog – at det var Sundhedsstyrelsen, der havde fastlagt eller i hvert fald i meget høj grad inspireret til den AIDS-politik, der blev fastlagt ved dagsordenen i 1987. Nu er hr. Jørgen Winther jo lovligt undskyldt, for han var mig bekendt ikke medlem dengang, men – og jeg tror, det kan bekræftes af f.eks. fru Karen Højte Jensen, hun og jeg er vist de eneste ordførere tilbage fra den tid – den dagsorden blev lavet af folketingsmedlemmer. Det er klart, at vi samlede viden alle mulige steder fra, men hr. Jørgen Winther skal ikke antyde, at den, om jeg så må sige, er købt hos Sundhedsstyrelsen.

Det er muligt, at det var en misforståelse, men hr. Jørgen Winther sagde noget om, at det kunne være meget godt, at Sundhedsstyrelsen fik en modpol – det var det første ord – hvilket han skyndte sig at rette til en medspiller. Det blev også sagt, at Sundhedsstyrelsen består af læger – nu er der andet end læger i Sundhedsstyrelsen, men lad det være – men jeg vil godt spørge, om der deri ligger en indirekte kritik, og at Sundhedsstyrelsen faktisk trænger til et lidt sagligt modspil, at sagligheden i Sundhedsstyrelsen er lidt betænkelig. Det vil jeg godt have et svar på, men inden jeg får svaret, vil jeg sige, at det ikke er Socialdemokratiets mening.

Sundhedsministeren (Torben Lund):

For at der nu ikke skal opstå nogen misforståelse i anledning af hr. Jørgen Winthers indlæg, vil jeg gerne sige, at jeg mener, at det smitteopsporende arbejde, der foretages her i landet, klart har vist gode resultater. Ingen tvivl om det! Jeg mener også, at det netop har været en kolossal gevinst for smitteopsporingsarbejdet, at vi ikke har bygget det på tvang, men på, at den enkelte, der måtte føle, at der måske kunne være noget galt, tillidsfuldt og trygt kan henvende sig til de danske sundhedsmyndigheder, og hvis det viser sig, at der er tale om HIV-smitte, i et samarbejde, en dialog, med den pågældende læge eller anden sundhedsperson indlede det smitteopsporende arbejde; jeg vil advare meget imod, at man ændrer på principperne for det smitteopsporende arbejde.